

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀπελευθερωτικὸν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν δημοσίου καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστονον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΙΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 75. Ἐξέμνητος δρ. 40. Τετμητός δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀνέμνητος γρόσια διατρί. 50.—
Ἀρμενικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὀλῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΑ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριμίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 43

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DAN RIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἐαφνικά, στὴ γωνιά τῆς αὐλῆς, μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο βαθούλωμα τοῦ τοίχου, φαίνεται μιὰ φρικτὴ μορφή. Ἐν' ἀγαλμα, ποὺ τὸ πρόσωπό του κά- νει μορφασμούς, μὲ μάτια γουρλωιέ- να καὶ φουσκωτὴ κοιλιά, χρωματι- σμένη μὲ χτυπητὰ χρώματα.

Εἶναι ὁ Βούδας, ὁ θεὸς τῆς κίτρι- νης φυλῆς.

Γύρω στοὺς τοίχους φαίνονταν ἐπι- γραφές μὲ κινέζικα γράμματα καὶ χον- τροκαμωμένες ζωγραφιές πουλιῶν καὶ δράκων.

Μπροστὰ στὸ εἰδωλό εἶν' ἕνα εἶδος λιθινιστήρι ἀπὸ μαῦρο μπρούτζο καὶ πλάϊ του ἕνα χάλκινο ἐγχώριο ὄργανο. Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ θεοῦ τὸ φωτι- σμένο ἀπὸ χοντὰ χάρτινο ζωγρα- φιστὸ φανάρι, φαίνεται σὰ νὰ καρφώ- νει πάνω στὸ Γιώργο τὸ φοιτητὸ του βλέμμα.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς πνίγεται ἀπὸ ἀγανάκτηση: ὥστε στὴν αἰμοδόρα αὐτὴ θεότητα θυσιάστηκαν οἱ δυὸ εὐρωπαῖοι;

Τὸ σπῆτι, ἐποὺ ἡ τύχη ὁδήγησε τὰ βήματά του, γειτονεύει μὲ μιὰ παχόδα κι ὁ Γιώργος ἐνδεῖ ἀκούσει πολλὰς φο- ρὲς ὅτι οἱ Κινέζοι μέσα στὶς παχόδες βασανίζουν καὶ θανατώνουν τοὺς αἰχμα- λώτους.

Θέλει κάπου νὰ ξεσπάσει τὴν ὀργή του. Ἀνεβαίνει στὸ βᾶθρο, ἐποὺ τὸ ἀγαλμα εἶναι καθισμένο σταυροπόδι καὶ μὲ μιὰ σπαθιά, ρίχνει κάτω κομ- μάτια τῆς μύτης τοῦ εἰδωλοῦ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ ξαναχτυπήσει, νοιώθει νὰ τὸν πιάνουν ἀπ' τὸν ὦμο. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς αὐλῆς, προβάλλει ἑξάφνικα ἕνα κεφάλι, ζωντανὸ αὐτὸ κι' ὅχι ψεύτικο, ποὺ τὸ φωτίζουν δυὸ ἄγρια μάτια. Πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτό, προβάλλει δεύτερο.

Ὁ Καρδινιὰκ δὲ βρίσκει καιρὸ μήτε νὰ ἀντισταθῇ, μήτε νὰ βγάλει μιλιὰ:

Ἐνα μεγάλο πανὶ τυλίγεται τριγύρω στὸ λαιμὸ του καὶ τὸν μισοπνίγει. Τέσ- σερα χέρια τὸν τραβοῦν πίσω ἀπ' τὸ εἰδωλό καὶ τὸν περνοῦν ἀπὸ μιὰν ἀό- ρατη πορτοῦλα.

Ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὸν κυριεύει.

Εἶν' αἰχμάλωτος! Ἦρ- θε κι' ἡ δική του σει- ρὰ νὰ δοκιμάσει τὰ τρομερὰ μυχτύρια τῶν ἄλλων, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς.

Τὸ χέρι τοῦ ποὺ κρα- τεῖ τὸ σπαθί του, πα- ραλύει. Πολεμᾷ νὰ- νασηκώσει τὸ φλιμ- τρο ποὺ τοῦ σίγγει τὸ στόμα, κι' ἀφίνει μιὰ ἀπελπισμένη κραυγή.

Μὰ νοιώθει πὼς εἶ- ναι χαμένος. Στὰ χεῖ- λη τοῦ ἀνεβαίνει ἡ ἐπικύληση ποῦρχεται στὸ στόμα κάθε ἀνθρώ- που σὲ στιγμὲς κινδύ- νου.

— Μητέρα μου!

Ἀλκυονοί! Εἶναι πο- λὺ μακριὰ καὶ δὲν μπο- ρεῖ νὰ τὸν ἰκοῦσε ἡ φτωχὴ του ἡ μη- τέρα!

Ἄν ὅμως δὲν τὸν ἀκουσε ἡ μη- τέρα του, τὸν ἀ- κούσε κάποιος ἄλλος.

Ὁ Γιώργος, μισοπνιγμένος, ἀ- κούει κάποιον νὰ μπαίνει μέσα. Ὑ- στερα ἕνα χτύ- πημα πάνω σ' ἕνα

κρانيό κι' ὁ πρῶτος κινέζος κυλιέται στὴ γῆ μ' ἕνα μούγκρισμα. Κι' ὁ δεύ- τερος ἀκούγεται νὰ παλεύει. Ὁ Γιώ- γος σηκώνεται κι' ἀντικρύζει τὸ Μο- χίλοφ. Ὁ Ρῶστος γίγαντας κρατεῖ τὸ δεύτερο Κινέζο ἀπὸ τὸ λαιμὸ. Τὸν σφίγγει στὰ γέρα του χέρια, τὸν σφίγ-

γει ἀλύπητα: Ἡ γλώσσα του πετάγε- ται ἔξω, τὰ μάτια του στριφογυρίζουν στὶς κόγχες τοῦς κι' ὁ Μοχίλοφ, ἀμίλη- τος, πετᾷ τὸ θῦμα του καταγῆς.

— Ἀ, καλὲ μου Μοχίλοφ, ἂν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ ἦμουν πλέον χαμένος!...

Μὰ ὁ Μοχίλοφ δὲν τέλειωσε ἀκόμα. Οἱ δυὸ ἐχθροὶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀκόμα σκο- τωμένοι. Βγάζει τὴ μπαγιονέττα του, ποὺ ἀκόμα δὲν τὴν εἶχε χρησιμοποιήσει, καὶ τὴν μπήγει στὸ στή-θος τῶν δυὸ ληστῶν.

Τότε γιὰ πρώτη φο- ρὰ ὁ Καρδινιὰκ βλέ- πει ἀπὸ κοντὰ τοὺς πε- ρίφητους Κίτρινους συμμοσῖτες. Καθὼς εἶ- ναι ξαπλωμένοι χάμω, τοῦ φαίνονται σωστοὶ γίγαντες. Δὲ μοιάζουν καθόλου μὲ τοὺς ἀσθε- νικοὺς Ἀνναμίτες. Τὸ

χρῶμα τοῦς εἶναι κίτρινο βαθύ, σχε- δὸν καστανό. Φο- ροῦν ἕνα εἶδος μα- κρὸ πουκάμισο, σφιγμένο στὴ μέ-ση μὲ μιὰ ζώνη, ἐποὺ εἶναι περα- σμένη ἡ θήκη ἐνδὲς πλατιοῦ γυριστοῦ σπαθιοῦ.

Ὁ Γιώργος Καρ- δινιὰκ τὴ γλύ- τωσε λοιπὸν φτηνά. Κι' ὅ- ταν γύρισε

στὸ λόχο του, εἶπε στὸ σωτήρα του Μοχίλοφ: — Φίλησέ με, Ἰβάν, σοὺ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου. Τώρα εἶσαι σὰν ἀδελφός μου.

Γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ πρόσωπο τοῦ νέου Ρῶστος φανερώνει κάποια τρυ- φερότητα. Ἐνα χοντὸ δάκρυ γυαλί- ζει στὸ μάγουλό του. Ἡ συγκίνηση κι'

Ἐνναμίτης ἀκροβολιστὴς

ή χαρά του είναι μεγάλη, γιατί αυτή τη στιγμή νοιώθει πως ξεπλήρωσε κάτι από το χρέος του. Μήπως κι' αυτός δε χρωστούσε τη ζωή του σ' έναν πρόγονο του νέου αυτού, που τον γλύτωσε πριν από λίγες στιγμές, άπνοα θάνατο, που θα τον συνδέσουν τα πιό φρικτά κι' αλύπητα βασανιστήρια;

Μά η συγκίνηση του Μοχίλοφ φανερώθηκε μόνον ως έδω. Το πρόσωπό του πήρε πάλι τη συνειθισμένη του απάθεια κι' έκρυψε πάλι μέσα στο βάθος της καρδιάς του τα ευγενικά του αισθήματα.

* *

Όλη τη νύχτα, τα γαλλικά στρατεύματα κρατούσαν ακούραστη άμυνα. Οι κίτρινοι δεν σταματούσαν στιγμή τις επιθέσεις τους. Το σκοτάδι τους βοηθούσε κι' ή ήττα τους τοίς γέμιζε λύσσα. Μά οι γαλλικές γραμμές έμεναν ακλόνητες. Με τις πρώτες λάμψεις της αύγης, οι Κινέζοι χαλάρωσαν την επίθεσή κι' άποσύρθηκαν όλοι μέσα στην περιοχή του φρουρίου του Σόν Ταί.

Χρειάστηκαν δυο μέρες ακόμα για να κυριευθή αυτό το φρούριο. Η νίκη ήταν λαμπρή, μά οι Γάλλοι την άκριδοπλήρωσαν: είκοσιέξη άξιωματικοί και τετρακόσιοι στρατιώτες είχαν σκοτωθεί ή πληγωθεί.

Ο Γιώργος έδειξε πάλι τη συνειθισμένη του άνδρεία. Μά ή τύχη τον προστάτεψε και πάλι και γλύτωσε δίχως γραζουινά. Κι' ήταν άρκετή άνταμοιβή γι' αυτόν οι άκόλουθες φράσεις, που βγήκαν άπ' το στόμα του ναυάρχου Κουρμπέ, σέ μιάν επιθεώρηση, που έκανε λίγες μέρες άργότερα:

— Διοικήσατε πολύ επιδέξια το λόχο σας, ύπολοχαφέ. Τά συγχαρητήριά μου. Σας ύπόσχομαι ότι δε θα λησμονήσω τ' όνομά σας.

Γιά το νεαρό άξιωματικό, τα λόγι' αυτά άποτελούσαν την ποθητότερη άνταμοιβή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Ο κακός συνάδελφος

Κάμποσες μέρες μετά την άλωση του Σόν-Ταί, ο Γιώργος Καρδινιάκ έλαβ' επί τέλους γράμμα από τον κ. Ραμπλό, στις 20 Δεκεμβρίου 1883. Το γράμμα έρχόταν άπ' τη Νίκαια.

Είχε φύγει άπ' τη Γαλλία το Μάρτη. Κυνήγησε το φίλο μας στη Σενεγάλη, άπ' όπου τον θάρροσαν άκόμη οι φίλοι του. Έστερα στάθηκε στο Όμπόκ, όπου το Δελφινάκι είχε περάσει. Στο Σαϊγκόν, άπ' όπου είχε φύγει. Και τέλος έφτασε στο Χανού, γεμάτο από σφραγίδες με χρονολογίες και επιγραφές κάθε λογής.

Το γράμμα αυτό έφερε πρώτα-πρώτα στο Γιώργο μιάν βεβαιότητα: ότι ο γάμος που του είχε άναγγείλει ο ύπολοχαγός Βλαντιέν, ήταν ένα γεγονός άλη-

θινό, κι' ότι ο ίδιος ο κ. Ραμπλό τον είχε άναγγείλει στο φίλο μας μ' ένα γράμμα, που, περιπλανημένο, ποιος ξέρει σέ ποιους σταθμούς, δεν κατόρθωσε να φτάσει στα χέρια του. Κι' αυτό το συμπέρανε ο Γιώργος, γιατί μέσα στο γράμμα αυτό, ο κ. Ραμπλό τουκανε λόγο για το γαμπρό του, το γιατρό Έρμαν, σά για έναν άνθρωπο που σέ προηγούμενο γράμμα τουχε κάμει το έγκωμίο του, άναγγέλλοντας την είσοδό του στην οίκογένειά του.

Οι άξιωματικοί του ναυτικού και του πεζοναυτικού, μόλις άπομακρυνθούν άπ' τη Γαλλία, συνειθίζουν πιά στις άργοπορίες των ταχυδρομείων και στο χάσιμο των επιστολών τους. Είναι κι' αυτή μιάν άπ' τις πιό σκληρές λεπτομέρειες της στρατιωτικής ζωής και χρειάζεται πολλή ύπομονή για να τη συνειθίσει κανείς. Μά ο Γιώργος έλειπε άρκετά άπ' τη Γαλλία, ώστε δε δοκίμασε καμμιάν έκπληξη μαθαίνοντας το χάσιμο της επιστολής του κ. Ραμπλό. Άλλωστε το περιεχόμενο αυτής που δεν είχε χαθή ήταν άρκετό για να του άπασχολήσει δλάκερη την προσοχή του.

Τούφερνε τη βεβαιότητα για ένα γεγονός, που τόσον καιρό πολεμούσε να μην άφίσει τον έαυτό του να το πιστέψει. Η κρυφή λύπη που σκέπασε άμέσως την καρδιά του, τον έκανε να νοιώσει ότι ή λησμονιά δεν είχε ακόμα άποκριμήσει το αισθημά του, κι' ότι άνάμεσα στην κίνηση και τις περιπέτειες της στρατιωτικής του ζωής, ή καρδιά διατηρούσε ζωηρές τις άγαπημένες άναμνήσεις της.

Μά περισσότερο του κόστισε μιάν άλη είδηση σχετική με τον κ. Άντοναί. Η είδηση αυτή τον έκανε να εξηγήσει τη σιωπή του γέρου φίλου του, που τόσον καιρό τον έκανε ν' άπορεί. Γιατί ο κ. Άντοναί τουχε δείξει φιλία κι' άγάπη βαθύτερη και σταθερότερη άπ' αυτή που γεννά μιάν τυχαία ταξιδιωτική γνωριμία.

«Ο καλός εδέρκτης μας, έγραφε ο κ. Ραμπλό, έλο και χειροτερεύει. Όταν θα λάβετε αυτό το γράμμα, ο Θεός το ξέρει άν δε θάχουμε χάσει τον άνθρωπο αυτό με τη μεγάλη καρδιά, που τόσα του χρωστάμε. Μιάν πολύ συχνά για σας, μά ύποφέρει πολύ και του είναι άδύνατο να κάμει το παραμικρό. Ο γιατρός Ντελέρμ μοι έίπε ότι μόνο μιάν έγχειρηση θα μπορούσε να τον σώσει. Μά ή τωρινή του άδυναμία δεν επιτρέπει χειρουργική επέμβαση.

«Στο μεταξύ, ύστεισε στοί άγαπημένο μας άρρωστο μεσημέρινά κλίμα, γι' αυτό και μαζευτήκαμε όλοι μας έδω στη Νίκαια και πολεμούμε να του προσφέρουμε την περιποίηση που χρειάζεται ή κακή άρρώστεια του.

«Αυτά όλα μ' έμπόδισαν να πάω στις Βερσαλλίες να βρω τη μητέρα σας, να της προσφέρω τα σέβη μου και να της εκθέσω όλη την καλή ιδέα και την ευγνωμοσύνη πουχ για σας.

«Θέτσο έχω την έλπίδα πως σύντομα θά κατορθώω να ξεπληρώσω αυτό το καθήκον και να παρουσιάσω στη μητέρα σας τις κόρες μου, που δεν ξεχνούν τον παιδικό τους φίλο, πουγινε ο σωτήρας του πατέρα τους.»

Το ίδιο βράδυ, ο Γιώργος έγραψε στη μητέρα του και της έσώκλεισε το γράμμα του κ. Ραμπλό. Έτσι γίνεαι πάντα: στα γράμματα που μάς προξενούν δυνατή χαρά ή λύπη, καθόμαστε κι' άπαντούμε άμέσως, μ' όλη τη θερμότητα της ψυχής μας.

Το γράμμα του τελείωνε έτσι:

«Βλέπεις, μητέρα μου, ή θεία πρόνοια έκαμε καλά ναπομακρύνει από σένα την οίκογένεια αυτή, που τόσο την είχα άγαπήσει. Καλύτερα να μη συνδεθώ με στενότερα μ' αυτό το σπύτι, καλύτερα να κόψουμε ακόμα και κάθε σχέση, γιατί θα είναι μεγάλη λύπη για μένα ναρθώ και να βρω παντρεμένη εκείνη, που ή εικόνα της φώτιζε τα δειρά μου στη σκληρή έκστρατεια της Σενεγάλης και μ' άκολουθήσε και δώ, μ' έλο που πέρασα τόσες χώρες και τόσες θάλασσες.»

Μά όσο κι' άν του ξύπνισε τις άναμνήσεις αυτό το γράμμα, ο Γιώργος δεν είχε καιρό να παραδοθεί σέ σκέψεις και σ' όνειροπολήσεις. Γιατί το σώμα της έκστρατείας, μετ' από το Σόν-Ταί, έπρεπε να κυριέψει το Μπάκ-Νι, ύστερα το Χόγκ-Χοά και το Τουγνέ-Κάν.

Ο Καρδινιάκ έλαβε μέρος σέ πολλές επιχειρήσεις και σέ μιάν άπ' αυτές πάλαιψε με τη συνειδησή του για να λύσει ένα πρόβλημα, που θα σά: το εκθέσω, για να κρίνετε τί θα κάνετε και σεις, άν βρισκόσαστε στη θέση του φίλου μας.

Λίγες μέρες πριν άπ' την άλωση του Τουγνέ-Κάν, ο Γιώργος Καρδινιάκ μετατέθηκε από τους Άνναμίτες άκροβολιστές και πήρε πάλι τη διοίκηση της ήμιλοχίας του στο λόχο του λοχαγού Μπός. Δεκαπέντε πεζοναύτες έλειπαν άπ' το προσκλητήριο. Ήταν σκοτωμένοι, τραυματίες ή εξαφανισμένοι.

Η λέξη «εξαφανισμένος», στον πόλεμο αυτό με τον πιό άγριο και βέρδρο λαό της γής, ίσοδυναούσε σχεδόν με τη λέξη «σκοτωμένος». Γιατί, όταν ένας στρατιώτης άπομακρυνόταν άπ' το σώμα του και έλειπε άπ' το προσκλητήριο, ύστερ' από μιάν μάχη, δε μπορούσε κανείς ναχει άμφισβόλια ότι είχε βρεί το φρικτό και μαρτυρικό θάνατο, που δίνουν οι Κινέζοι στους

αίχμαλώτους τους. Άλλωστε, όλ' οι εξαφανισμένοι δεν ήταν κι' αίχμαλῶτοι.

Μιάν μέρα, ύστερ' από μακρυά πορεία στον κάμπο του ποταμού Κλαίρ, το γαλλικό στρατόπεδο ελχ' έγκατασταθή πλάι στην όχθη. Το άποτελούσαν δυο λόχοι Άλγερινών άκροβολιστών και ένα τάγμα της ξένης Δεγεώνας, και το διοικούσε ο συνταγματάρχης Μυσέν. Πεζοναύτες δεν είχε άλλους, έξω άπ' την ήμιλοχία του Γιώργου Καρδινιάκ. Μά κι' ή ήμιλοχία αυτή μαρτύρη άργότερα σά κανονιοφόρα πλοία, την «Άστραπή» τη «Βροντή» και τη «Δόγχη», που συνόδευσαν το στρατεύμα άπ' το ποτάμι, σέρνοντας πίσω τους μακρυά συνοδεία από κινέζικες μαούνες, φορτωμένες με τρόφιμα. Οι πεζοναύτες, καθώς συμβαίνει συχνά στις άποικιακές έκστρατείες, προστάτευαν το στρατεύμα από τούς πειρατές, που ήταν κρυμμένοι στις όχθες. Μόλις βράδυαζε, έδβαιναν στην όχθη και στρατοπέδευαν μαζί με τούς άλλους.

Την ήμέρ' αυτή ο Γιώργος ήταν της ύπηρεσίας κι' έπρεπε να κάμει μιάν βόλτα για να ιδεί άν άγρυπνούσαν σί σκοποί.

Βγήκε μόνος του, με το ρεβόλβερ του κρεμασμένο άπ' τον ώμο. Όταν τελείωσε το γύρο της γραμμής των φρουρών, — γιατί οι φρουροί σχημάτιζαν ένα τετράγωνο γύρω άπ' το στρατόπεδο, ώστε να φυλάνε άπ' όλες τις μεριές — πίσω άπ' τα βουνά, ή αύγή σκόρπιζε ρόδινες άνταύγειες στον ουρανό. Ο ήλιος ήταν έτοιμος να προβάλει κι' οι πρώτες άχτίνες του γυάλιζαν πάνω στα ρηχά νερά του ποταμού, όπου ή «Άστραπή» κρατούσε την άρχηγία του μικρού στόλου.

Ο Γιώργος γύριζε άκολουθώντας την όχθη του ποταμού, προσέχοντας δεξιά κι' άριστερά από συνήθεια, όταν, σέ μικρή άπόσταση, είδε τα καλάμια να σείνονται και να τρέμουν έλαφρά.

Ο άέρας δε φυσούσε καθόλου κι' οι άλλες καλάμιες ήταν έλωσιόλου άσάλευτες.

Ήταν βέβαιος πως κάποιος Κίτρινος ήταν κρυμμένος και παραμόνευε κεί μέσα. Η έξοικειωση στα άπρόοπτα τουχε χάρισει μεγάλη ψυχραιμία. Δε βράδυσε το βήμα του, έκανε τάχα πως κοιτούσε άλλου κι' εϋθύς μόλις ζύγωσε στις ύποπτες καλάμιες, διεϋθуне άπάνω τους το στόμιο του πιστολιού του.

Την ίδια στιγμή, ένα κεφάλι πρόδωσε άπ' τις καλάμιες. Ένα κεφάλι που δεν έμοιαζε με κεφάλι Άνναμίτη. Ήταν ξυρισμένο πέρα-πέρα.

Πόση ήταν ή έκπληξη του Γιώργου, όταν άκουσε αυτή τη φράση, να προφέρεται σιγανά και σέ καλή γαλλική: — Μή χτυπήσετε, ύπολοχαφέ μου! Κι' εϋθύς βγήκε άπ' το ποτάμι ένας

άνθρωπος χλωμός και δίχως γένεια, λασιωμένο, ντυμένος με κουρέλια πουχαν χάσει το χρώμα τους, ξιπόλυτος και άοπλος.

Έκανε δυο βήματα προς τον ύπολοχαγό, ένωσε ίκετευτικά τα χέρια κι' έπεσε γονατιστός.

— Υπολοχαφέ μου, είπε, μη με καταςτρέψετε, λυπηθήτε με.

Ο Γιώργος, κατασαστισμένος, έβαλε πάλι το ρεβόλβερ στη θήκη του.

— Μά ποιός είσαι;

— Δε θα με γνωρίσατε, ύπολοχαφέ μου. Ήμουν στην ήμιλοχία σας, στο Χανού.

— Στην ήμιλοχία μου;.. Μά είσαι του πεζοναυτικού;

— Μάλιστα, ύπολοχαφέ μου.

— Διποτάχτης;

Ο άγνωστος δεν άπάντησε μιλιάν κι' έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στις καλάμεις του.

Μά ή σιωπή του ήταν πιό εϋλωττη από κάθε άλλη εξήγηση.

— Τόνομά σου; ρώτησε ξερά-ξερά ο άξιωματικός.

Η μορφή αυτή, που ή άκαθαρόσια και το ζύρισμα την είχαν κάνει άγνωριστή, δε θυμίζει τίποτα στο Γιώργο.

— Φραγκίσκος Ρουσσώ, έννατος ούλαμός.

Τότε ο Γιώργος θυμήθηκε. Δεν είχε γνωρίσει ακόμα όλους τούς πεζοναύτες του, καθώς γνώριζε τούς πεζοναύτες του λόχου Κασσαίν, στη Σενεγάλη. Μά τόνομα αυτό τουχε μείνει στο μυαλό. Άντικε στο χειρότερο «στραδόξυλο» του λόχου. Τους πρώτους μήνες είχε δείξει καλή διαγωγή, όταν το σώμα έμενε στο Τουλόν. Έστερα οι άνώτεροι του του έδαν τιμωρίες επί μιάν πάνω στην άλλη, γιατί άργούσε να γυρίσει το βράδυ στο στρατόνα και έλειπε από τα προσκλητήρια. Άργότερα, στο Σαϊγκόν, είχε τιμωρηθή για άπειθαρχία κι' αϋθάδικες άπαντήσεις στους άνωτέρους του.

Στά τελευταία, αντί να εξαγιστή για όλ' αυτά τα σφάλματα, μ' έναν ήρωισμό στη μάχη, ο Ρουσσώ είχε πέσει και στο βαρύτερο στρατιωτικό σφάλμα, τη λιποταξία, κι' είχε ένωθι με τούς Κίτρινους συμμορίτες.

Η λιποταξία είναι φοβερό έγκλημα έναντιον της πατρίδας και των συναδέλφων, σ' όποιεςδήποτε περιστάσεις κι' άν γίνεται. Μά πως πρέπει να τη χαρακτηρίσει κανείς, όταν γίνεται με παρόμοιους όρους; Πόσες προδοτικές ύπηρεσίες θα είχε προσφέρει ο άθλιος αυτός στους Κινέζους; Πόσες πληροφορίες θα τούς είχε δώσει και πόσες φορές θα τούς είχε οδηγήσει ο ίδιος σέ κατάλληλες θέσεις; Τέλος, ποιός ξέρει πόσες σφαίρες θάχε ρίξει πάνω στους συναδέλφους του και πόσο άδελ-

φικό αίμα θάχε χύσει; Και τώρα, τί γύρευς κρυμμένος μες στις καλάμιες, δέκα μέτρα μακριά άπ' την «Άστραπή»; Ώρισμένως έκανε κατασκοπεία. Για ένα λιποτάχτη και κατάσκοπο μαζί, μιάν θανατική έκτέλεση δεν ήταν μικρή τιμωρία;

Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν άπ' το νου του Καρδινιάκ, καθώς κοίταζε τον άθλιον αυτόν άνθρωπο.

— Άκολούθησέ με, άμέσως! πρόσταξε.

Μά ο παλιός πεζοναύτης δε σάλεψε βήμα.

— Σκοτώστε με δώ-δά, σεις ο ίδιος, ύπολοχαφέ μου, είπε με ύπόκωμη φωνή. Μά πριν με σκοτώστε, άκούστε να σας πω. Θα σας άνοίξω την καρδιά μου, καθώς θα την άνοίγα στον ίδιο το Θεό, την ώρα της Παρουσίας.

Ο Καρδινιάκ άκουγε εξαφνισμένος την είλικρινή αυτή γλώσσα και κοίταξε πιό προσεχτικά τον άγνωστο. Το πλατύ του μέτωπο φάνερων' έϋπανάδα.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΑΓΕΜΕΝΑ ΨΗΦΙΑ

Ο μαύρος πίνακας είναι άταχτα σφουγγισμένος με το σφουγγάρι, κι' άπομένουν, σκόρπιοι, σπαρτοί, άριθμοί δίχως πιά νόημα.

Οι μαθηματικές πράξεις, καπάζοντας άπάνω σέ ψηφία και σέ σημάδια, πέρασαν από πάνω τους, σαν ένας τρικυμισμένος άνεμοστρόβιλος.

Έστερ' από την Άριθμητική, έρχεται το Όνειρο. Έστερ' από την λογική, το παραμύθι. Τα μάτια βαθαίνουν μέσα στην φυσιογνωμία τους. Τους μετατοπίζουν. Όνειρεύονται άνάμεσα άπ' τα σχήματά τους.

1. Δεν είν' ένας εϋσταλής νεόκοπος νεοσύλλεκτος, που πηγαίνει βήμα;

2. Πότε είν' ένα παππάκι που ξετινάζει άπ' τα πόδια του τα νερά, πότε γίνεται ένα θυμωμένο άλογο που είν' έτοιμο να ζευχτή σ' άλαφρό άρμα.

3. Ένα άγοράκι που κλαίει, κλαίει.

4. Παγερή στρατοκρατία που τρίζει τα δόντια της.

5. Σε ποιόν τάχα κάνει πίσω του νόημα να τ' άκολουθήση;

6. Τι λέει; λέει «έλα μέσα»; ή κρατάει με τα δυο χέρια την κιλοιά του, που το πονάει;

7. Έέρει τί κάνει. Τόχει καλὰ σκεφθή, έννοια σας!

8. Στρουμπούλδ. Ασφαλισμένο.

9. Φως έλαρόν!

Τι παραέκνον κόσμο ζωντανεύουν αυτά τ' άσπρα φαντάσματα, που τρέχουν μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα τον πίνακα!

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΡΟΜΠΟΤ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΞ φίλος μας πού, καθώς φαίνεται, του αρέσει πολύ το θέατρο, κι' όχι μόνο πηγαίνει όταν μπορεί, αλλά και παίζει ερασιτεχνικά και, αυτό μεταξύ μας—γράφει κάπου-κάπου κανένα θεατρικό έργοκι, με ρώτησε προχτές: ποιά έργα μου άρεσαν περισσότερο απ' όσα, ελληνικά και ξένα, παίχτηκαν αυτό το καλοκαίρι, και μάλιστα ποιά απ' όλα ήταν το καλύτερο;

Θα του άπαντησω εὐχαρίστως. Ἀλλά με μιὰ ἐπιφύλαξη: Δεν τὰ εἶδα όλα. Θεατρικὸς ἐργάτης κι' ἐγώ, συγχάζω κατ' ἀνάγκη στὰ θεάτρα ἐκεῖνα ὅπου ἔχω ἐργασία, ὅπου χρειάζομαι, και συμβαίνει πολλές φορές νὰ μὴ μπορῶ νὰ παω σ' ἕνα θεατρὸ νὰ ἰδῶ μιὰ παράσταση πού μ' ἐνδιαφέρει, ἐπειδὴ σ' ἐν' ἄλλο, —στο θεατρὸ Κυβέλης συνήθως,—ἔχω παράσταση δική μου. Ἐπειτα, στὴν ἡλικία μου, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω, ἀλλὰ ὅπου μπορῶ. Στὸ ἀνοιχτὸ θεατράκι τοῦ Ζαππείου, παραδειγματὸς χαρτὴ, ὅπου ὁ θίασος τῶν Νέων ἐπαίξε τόσα ἐνδιαφέροντα πράγματα,—μου ἔκαμε μαλιστὰ καὶ τὴν τιμὴ νὰ παίζῃ καὶ τοὺς «Φοιτητὰς» γιὰ τὴν Τριακοναετηρίδα μου,—πολλὲς φορές πού θέλησα νὰ παω, φοβήθηκα τὴ δροσιά καὶ τὴν ὑγρασία τῆ νυκτερινῆς.

Δὲν εἶδα λοιπὸν ὅλα τὰ ἔργα πού παίχτηκαν σ' ὅλα τὰ δραματικὰ θεάτρα τῶν Ἀθηνῶν σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, δηλαδή ἀπὸ τὸ Πάσχα ὡς σημερὰ (γιατὶ αὐτοὶ οἱ πέντε-ἕξι μῆνες ὀνομάζονται στὰς Ἀθήνας «θερινὴ θεατρικὴ περίοδος»). Ἐπομένως δὲν μπορῶ νὰ πῶ, παρὰ ποία ἦταν τὰ καλύτερα απ' ὅσα εἶδα.

Δυό, παιδιὰ μου. Καὶ τὰ δυὸ ξένα, καὶ τὰ δυὸ στὸ Ἀθηναίον, ὅπου παίζει ὁ θίασος τοῦ «Θεατροῦ Τέχνης» με διευθυντὴ τὸν κ. Σ. Μελά. Τὸ πρῶτο: «Τὸ δῖλημα τοῦ δόκτορος» τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ δραματικοῦ Μπέρναρ Σὼ. Τὸ δεύτερο: «Οἱ Ρομπὸτ ἢ ἡ ἀνθρωποφάμπρικα» καποιοῦ Τσχοσλοβάκου, πού δὲν θυμῶμαι τώρα τὸ ὄνομά του. Γιὰ τὸ πρῶτο, ἂν καὶ ἀνώτερο, —σωστὸ ἀριστοῦργημα, ὅπως δὰ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Σὼ,—δὲν μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω τὸ θέμα του δὲν εἶναι γιὰ μὰς. Θὰ σὰς μιλήσω ὅμως γιὰ τὸ δεύτερο, —τουλάχιστο ὅσο μπορῶ.

Ἡ «Ἀνθρωποφάμπρικα» εἶναι μιὰ κωμωδία οὐτοπιστικῆ. Στῆρίζεται δηλαδή σὲ μιὰ οὐτοπία: ὅτι ἀργότερα, μετὰ τὴν πρόοδο τῆς Χημείας καὶ τῆς Μηχανικῆς, ὁ ἀνθρώπος θὰ φτάσῃ νὰ

κατασκευάζῃ ἀνθρώπους. Πραγματικῶς, τὴ φαντασία αὐτὴ ὁ συγγραφεὺς μὰς τὴν παρουσιάζει πραγματοποιημένη. Κάποιος σοφός, δὲν ξέρω σὲ ποιο μέλλοντα αἰῶνα, βρῆκε τὸν τρόπο, ἵδρυσεν τὴν πρώτη ἀνθρωποφάμπρικα κι' ἄρχισε νὰ ξεφουρνίζει... ζωντανὰ νευρώσαστα. Στὴν ἀρχὴ ἀτελέστερα, κατόπιν τελειότερα. Οἱ οἰαδόχοι τοῦ πρώτου ἐφευρέτη, οἱ κληρονόμοι τοῦ μυστικοῦ του, ἔγκατεστημένοι σ' ἕνα νησί, ἔστελναν τὰ νευρώσαστά τους σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ρομπότ λεγόταν αὐτὰ κι' ἐμοιαζαν τόσο πολὺ με ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τόσο λίγο, ὥστε οἱ ἀληθινοὶ ἀνθρώποι μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀναθετοῦν ἀφοδὰ κάθε ἐργασία, ἀκόμα καὶ τὴ στρατιωτικῇ. Ἔτσι οἱ Ρομπότ, οἱ ζωντανὲς μηχανές, γέμισαν τὸν κόσμον. Δούλευαν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, —στὰ σπῆτια, στὰ μαγαζία, στὰ ἐργοστάσια, στὰ μεταλλεία, στοὺς στρατώνες, στὰ πλοία, παντοῦ,—πού αὐτοὶ δὲν ἔκαναν πιά τίποτα παρὰ νὰ χαίρονται τὴ ζωὴ τους, νὰ διασκεδάζουν. Μ' αὐτὲς τίς ἀνθρωπομηχανές, ἦρθε στὸν κόσμον ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, ὁ «χρυσὸς αἰὼν» τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε γιὰ πάντα, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ὁ ἀνθρώπινος οἶκος.

Μιὰ νέα, εὐαίσθητη γυναίκα λυπήθηκε τοὺς καίμηνους τοὺς Ρομπότ, πού ἐνῶ ἦταν σὰν ἀνθρώποι, ἦταν ὅμως κατώτεροι κι' ἀπὸ ζωὰ. Καὶ παρακάλεσε θερμὰ τὸν διαδόχον τοῦ ἐφευρέτη νὰ τοὺς τελειοποιήσῃ. Ὁ σοφὸς αὐτοὺς ἔκαμε ὅτι μπόρεσε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα καταφερέ νὰ κατασκευάσῃ Ρομπότ με περισσότερον καπὼς μυαλό. Ἔτσι κι' οἱ Ρομπότ ἄρχισαν νὰ σκεπτονται σὰν ἀνθρώποι. Καὶ μελὶς ἄρχισαν νὰ σκέπτονται... ἔκαμαν ἐπαναστάση.

Αὐτὸ οὐτὲ ἡ γυναίκα πού τοὺς λυπήθηκε, οὐτὲ ὁ σοφὸς πού τοὺς τελειοποίησε γι' ἀγάπῃ της, μποροῦσαν νὰ τὸ προβλέψουν. Ἦταν ὅμως ἐπόμενο. Γιατὶ οἱ Ρομπότ ὡς τότε δούλευαν χωρὶς μιλιὰ; Γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ σκεφτοῦν, σὰν τὰ κτῆνη κι' αὐτοὶ πού δουλεύουν. Ἀλλὰ μολὶς μπόρεσαν, εἶπαν: Καὶ τί εἴμαστε μεῖς, πού θὰ δουλεύουμε γι' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἀνθρώπους; Γιατὶ νὰ μὰς ἔχουν δούλους καὶ νὰ μὴ μοιραζομαστε τουλάχιστο τάγαθά τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς; Γιατὶ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ ἀναπαυόμαστε, νὰ διασκεδάζουμε καὶ μὲς τὸ μισὸ τοῦλάχιστο χρόνον; Ἀς σηκωθοῦμαι, ἄς ζητήσουμε τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν εὐτυχίαν μας· κι' ἂν δὲν μὰς τὴ δώσουν, ἄς τὴν πάρουμε μετὰ χεῖρα μας.

Κι' αὐτὸ ἔκαμαν. Οἱ δούλοι αὐτοὶ ἦταν περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κυρίους τοὺς. Ἦσαν καὶ δυνατότεροι, γιατί εἶχαν στὰ χεῖρα τους ὅλα τὰ ὕλικά κι' ὅλα τὰ ὅπλα. Κι' ἡ ἐπανάστασή τους

θριάμβευσε: μπόρεσαν νὰ σκοτώσουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,—ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, —καὶ νὰ μένουν στὸν κόσμον κύριοι κι' ἐξουσιαστὲς αὐτοὶ: οἱ Ρομπότ. Μπορεῖτε πιά νὰ φανταστῆτε τὴ χαρὰ τους καὶ τὴ μέθη τους. Ἡ γῆ ὅλη ἦταν δική τους. Θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ δουλεύουν, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμό τους. Εἶχαν τὴν ἐλευθερίαν τους, τὴν εὐτυχίαν. Ζοῦσαν σὰν ἀνθρώποι!

Ναί, ἀλλὰ πού δὲν ἦταν ἀκόμη ἀνθρώποι;... Γιατὶ ὁ σοφὸς ἐκεῖνος δὲν τοὺς εἶχε τελειοποιήσει παρὰ ὡς ἕνα βαθμό. Μπορεῖ νάχαν μυαλό ὅσο γιὰ νὰ σκέπτονται τὸ συμφέρον τους· μὰ τίποτα περισσότερον. Οὐτὲ πῶς λειτουργοῦσε ἡ ἀνθρωποφάμπρικα δὲν ἤξεραν, γιατί τὸ μυστικὸ πού εἶχαν πάρει μαζί τους οἱ ἀνθρώποι πού σκοτώθηκαν. Καὶ καθὼς ἦταν στεῖροι σὰν τὰ μουλάρια κι' ἄλλους Ρομπότ οἱ μηχανές οὐκ ἐδούσαν πιά, οἱ νικητὲς κινούνησαν νὰ χαλάσουν ὡς τὸν τελευταῖον, νὰ ἐκλείψουν, νὰ λαθοῦν κι' αὐτοὶ τὴν τύχην των νικημένων. Πρὸς τί λοιπὸν ἀγωνίστηκαν νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἀφοῦ ἡ εὐτυχία τους δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ;

Ζήτησαν τότε σωτηρίαν ἀπὸ τὸ μόνον ἀνθρώπον πού εἶχαν ἀφήσει ζωντανόν. Τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ὠσῇ τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς. Ἀλλὰ οὐκ ἔφερε οὐτ' ἐκεῖνος: τὰ χαρτὰ τοῦ σοφοῦ, ὅπου ἦταν γραμμένες ὅλες οἱ ὁδηγίες, εἶχαν καεῖ. Ἀπελπίσθαι λοιπόν. Οἱ Ρομπότ, μ' ὅλο τους τὸν θρίαμβον, δὲν εἶχαν πιά παρὰ νὰ σταυρωθοῦν τὰ χεῖρα καὶ νὰ περιμένουν τὴν ἐλμηδενιστῇ...

Ἀλλὰ ὅχι. Δυὸ απ' αὐτοὺς, ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα, ἔτυχε νὰ ργουν ἀπὸ τὴν ἀνθρωποφάμπρικα τελειότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ δυὸ αὐτοὶ Ρομπότ ἦσαν πιά ἀνθρώποι σωστοί. Εἶχαν καὶ νοῦ, εἶχαν καὶ καρδιά. Ἐγείναν ἔτσι ὁ Ἀδάμ κι' ἡ Εὐὰ τῆς νέας ρομπωτανθρωποποιήσεως. Ἀγαπήθηκαν, παντρεύτηκαν, ἔκαμαν παιδιὰ. Κι' οἱ Ρομπότ ἐξακολούθησαν ναυξάνωνται καὶ νὰ πληθύνωνται σὰν τοὺς ἀνθρώπους, τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, κι' οἱ χυεῖνοι δούλοι, οἱ μηχανές, ἔγιναν μετὰ τὴν ἀγαπῇ, μετὰ τὴν καρδίαν, τέλειοι ἀνθρώποι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐτοπιστικὴ κωμωδία, πού μοῦ ἄρεσε περισσότερον απ' ὅλα τὰ θεατρικὰ ἔργα πού εἶδα φέτο. Ἕνα παραμῦθι βέβαιον. Ἀλλὰ τόσο ὠραῖον, τόσο καλοδοκίμο, τόσο ποιητικὰ γραμμένο! Καὶ μ' ἕνα συμβολισμό, μιὰν ἀλληγορικὴ ἀναπαράσταση ἑνὸς ἀπώτατου μελλοντος, πού κάνει τὸ θεατὴ νὰ σκέπτεται πολλὰ... Ἀς προσθεσῶ κι' ὅτι παίχτηκε ἐξοχα. Μοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ἡ σκηνοθεσία. Τὴν ὥρα μάλιστα πού ξεσπᾷ ἡ ἐπανάστασις τῶν Ρομπότ κι' ἀκούγονται καμπάνες, ἐκρήξεις, κανονιές, τουφεκιές, ἦταν... σὰν ἀλήθεια.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

— Τυφλός, παιδί μου! Ξανάπε ὁ Γεροθωμάς.

— Καὶ νὰ μὴ τὸ καταλάβω!.. Φανταστῆτε, ἐγὼ σὰς πῆρα γιὰ μεθυσμένο. Μὰ, χριστιανέ μου, πῶς σὰς ἀφίνουν νὰ γυρίζετε στοὺς δρόμους τέτοια ὥρα, ὀλομόναχος; Δὲν ἔχετε παιδιὰ, ἐγγόνια, συγγενεῖς, κανένα δὲν ἔχετε νὰ σὰς προσέχῃ;

Ὁ Γεροθωμάς ἀποκρίθηκε μ' ἕνα στεναγμό.

Ὁ οἰαδότης τὸν καταλυπήθηκε. Δὲν εἶχε κανένα; ἢ εἶχε ἀλλὰ δὲν τὸν φρόντιζε κανεὶς; Κι' ὅμως φαινόταν καλοντυμένος καὶ περιποιημένος...

— Βλέπω ὅτι εἰστε παλὺ λυπημένος, τοῦ εἶπε. Μὴν κάνετ' ἔτσι. Μόνο ελάτε, πῆτε μου τὸν πόνο σας, διηγηθῆτε μου τί ἔχετε, τί σὰς συμβαίνει... Μὴ φοβάσαι, παππού. Δός μου τὸ χέρι σου νὰ πᾶμε μαζί, γιατί βέβαιον δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ ἀφίσω ὡς περὰ μέσ' στὴν ἐρημιὰ, καταμόναχο. Πού κάθεται, νὰ σὲ παω στὸ σπῆτι σου; Κάπου θὰ κάθεται βέβαιον, κάποιος θὰ σὲ περιμένῃ καὶ θὰ νησυχῇ πού ἀργήσες τόσο...

— Δας εὐχαριστῶ, κυριε! πολλὴ σας ἡ καλοσύνη! ἀποκρίθηκε ὁ Γεροθωμάς καὶ τρώμαξε.

Ἐτρώμαξε, γιατί συλλογίστηκε τί ἀνησυχία θὰ εἶχε αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ Μαρίκα.

— Κι' ἀλήθεια, κύριε, ἐξακολούθησε, πρέπει νὰ γυρίσω ἀμεσῶς στὸ σπῆτι. Ἡ Μαρίκα μου με περιμένει. Θὰ εἶδε πού ἀργήσα καὶ θὰ εἶναι ἀνωκατω... θὰ με γυρεύῃ τὸ καλὸ μου τὸ κορίτσι... Ἀχ, τί λύπη πού θάχῃ! κι' ἐγὼ πάλι θάμαι ἡ αἰτία... Ἐφυγὰ κρυφὰ, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω. Μὰ ἤμουν τόσο λυπημένος, πού ἡ λύπη μ' ἔκανε σὰν τρελόν... Τώρα θέλω νὰ γυρίσω... τὸ μετάνιωσα... τώρα θὰ κάνω τὸ χαρούμενον, θὰ τὰ μπαλώσω με κανένα ψεῦμα κι' ἔπειτα... ἔπειτα... ἄχ, νὰ με λυπόταν καὶ νὰ μ' ἐπαίρνε σὲ λίγο ὁ Θεός!

— Μὰ τί συνέδη λοιπόν;... Γιατὶ ἐφυγες σὰν τὸν κλεφτὴ ἀπὸ τὸ σπῆτι σου κι' ἔβαλες σὲ τέτοια ἀνησυχία τὸ κορίτσι σου;... Πές μου τα, καθώς θὰ πηγαίνουμε...

— Ναί, ναί, νὰ σὰς τὰ πῶ... Εἰστε καλὸς ἀνθρώπος ἐσεῖς... Θὰ με λυπηθῆτε καὶ θὰ με παρηγορήσετε...

Καὶ κλαίγοντας σὰ μικρὸ παιδί, ὁ Γεροθωμάς ἄφησε τὸν διαδότη νὰ τὸν πιάσῃ απ' τὸ μπράτσο γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Ἐσκήνησαν. Κι' ἀφοῦ τοῦ πέρασε λίγο ἡ συγκίνηση κι' ἔπαψαν τὰ δάκρυα, ὁ γέρος, καθώς πηγαίαν, ἄρ-

χισε νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ἱστορίαν του.

Ἔτσι ἔφτασαν στὴ μικρὴ πλατεία. Ἡ ἱστορία δὲν εἶχε τελειώσει. Κι' ἔπειδὴ ὁ Γεροθωμάς ἦταν πολὺ κουρασμένος, ἐκάθισαν λίγο σ' ἕνα πάγκον. Ἐκεῖ ὁ ἕνας τελείωσε τὴν ἱστορίαν κι' ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ τὸν παρηγορῇ καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Ἐννοία σου, τοῦ εἶπε ὁ σωτήρας τοῦ νάχῃς πιστολήθη στὸ Θεὸ πού κανένα δὲν ἀφίνει νὰ χαθῇ. Πῶς ἔκαμε ἀπόψε νὰ βρεθῶ ἐγὼ στὸ δρόμον σου καὶ νὰ σὲ γλυτώσω απ' τὸν πνιγμό;

Ἐπειτα ὁ σωτήρας φώναξε ἐν' ἀμαξί, βοήθησε τὸ Γεροθωμά ν' ἀνεβῇ, ἀνέθηκε κι' αὐτὸς κι' εἶπε σιγὰ στὸν ἀμαξά πού θὰ τοὺς πῆγαίνε, — ὅχι βέβαιον στὴν κατοικίαν τοῦ γέροντος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἐκάθηνε καὶ βοήθησε

Ὅσο ὁ Νίκος γύριζε τοὺς δρόμους, ψάχνοντας, ρωτώντας, κοιτάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, παντοῦ.

Ἀλλὰ κανένας δὲν εἶχε ἰδῇ πούθεν τὸ Γεροθωμά!

Ἀξαφνὰ, ἐκεῖ πού γύριζε ἀπελπισμένος, ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνή:

— Ἐμπρός! βάρδα ἔμπρός!

Στράφηκε διαμιάς κι' εἶδε πῶς κινδύνευε νὰ τὸν πατήσουν τὰ λογα ἑνὸς ἀμαξιοῦ, πού με δυσκολία κατάφερε νὰ τὰ κρατήσῃ ὁ ἀμαξάς.

Κάνει τότε ἔτσι ὁ Νίκος καὶ ποῖον νὰ ἰδῇ μέσα στ' ἀμαξί; Τὸ Γεροθωμά!

— Κύρ-Γεροθωμά! φωνάζει. Κύρ-Γεροθωμά!.. Σταθῆτε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

— Τί κοιτᾷς με τόσο προσοχή στὸ θυμάρι; ρώτησε μιὰ μέρα τὴ Μαρίτσα ἡ μητέρα της.

— Μιὰ μέλισσα, μαμμά! ἀποκρίθηκε ἡ Μαρίτσα. Πετᾷ ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι καὶ βουίζει. Τὰ πόδια της εἶναι πασαλειμμένα με μιὰ κίτρινη σκόνη καὶ χώνει τὴ μικρὴ της προβοσκίδα στὰ λουλούδια, γιὰ νὰ βυζάξῃ τὸ γλυκὸ τους χυμό. Ἔτσι δὲν μοῦ εἶπες μιὰ μέρα; Μοῦ εἶπες ἀκόμα πῶς ἡ μικρὴ της προβοσκίδα μοιάζει πολὺ με τὴ μεγάλη προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα. Ναί, τώρα τὸ βλέπω. Εἶναι ἀπαράλλαχτη ὅπως τὴν ἔχει τὸ βιβλίον μου.

— Νά, τώρα γυρίζει στὴν κυνέλη, μετὰ τὸ χυμὸ πού βύζαξε απ' τὰ λουλούδια, εἶπε ἡ μητέρα.

— Πῶς ἤθελα νὰ ξερατὶ κάνουν καὶ πῶς ζοῦν στὴν κυνέλη τους τὰ ἐργατικά αὐτὰ μελισσάκια! φώναξε ἡ Μαρίτσα.

— Ἀ, ἡ ζωὴ τῶν μελισσῶν εἶναι καὶ θαυμάσιον! ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα. Καὶ θὰ τὴν ἐβλεπες, ἂν μπορούσαμε νὰ ὤχουμε καὶ μεῖς ἑδῶ ἕνα μελισσι.

— Μακάρι, μαμμά! Μὰ εἶναι δύσκολον νὰ ποκτήσουμε;

— Ἀν ξέρω... Νὰ πᾶμε στὸν μπάριπα Μαθιὸ νὰ τὸν ρωτήσουμε μὴν ἔχῃ νὰ μὰς δώσῃ κανένα σμάρι.

— Τί προῖγμα εἶναι αὐτὸ τὸ σμάρι;

— Εἶναι ἕνα κοπάδι, μιὰ οἰκογένεια νὰ ποῦμε, ἀπὸ νέες μέλισσες πού βγαίνουν ἀπὸ τὴν κυνέλη τους, γιατί δὲν τίς χωρεῖ, καὶ θέλουν νὰ πάνε νὰ ζήσουν ἄλλου.

— Σ' ἄλλη κυνέλη;

— Ναί, σὲ σπιτάκι καινούργιον, δικό τους. Πᾶμε, κι' ἂν ἔχῃ ὁ μπάριπα-Μαθιὸς κανένα τέτοιο σμάρι, τὸ παίρνουμε καὶ τὸ βάζουμε στὸ περβόλι μας. Τότε, καθώς θὰ βλέπουμε ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐργασία τῶν μελισσῶν, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ ἐξηγῶ ὅλα κι' ἔτσι θὰ μπορέσῃς νὰ μάθῃς πῶς ζοῦν καὶ τί κάνουν τὰ ἐργατικά αὐτὰ καὶ τόσο χρήσιμα ἕντομα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

[Αριθ. Έργ. 140]

«Η γιαγιά στην άγκαλιά τὸ νανουρίζει
Μ' ὀνειρώδεια γλυκά μαγευτικά
Καὶ φερνοντας τὰ χέρια της χαϊ-
δεύτικά
Στὰ δόλογορα μαλλιά του, τὸ
χτενίζει

Τόσο ἀπαλά! Καὶ σιγὰ τοῦ ψι-
θυρίζει
Παραμυθένια ὀνειράτα γλυκά,
Νεράδες, βασιλίδες, μοῖρες,
[ξωτικά]...
Κι' ἔτσι μουμουρίζοντας τάπο-
[κοιμίζει]

Γαλήνη ἀτάραχη στὸ πρόσωπό του
Κοιμηθῆκε μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο
Κι' ἡ ψυχὴ του ἐξηνόιασθη κι' εὐ-
[τυχισμένη]

Παῖδι, κι' ἡ ἀγνόνη τοῦ παιδιοῦ
[τοῦ περπεῖ,
Μεσ' στὸνειρό του ποῖος ἔχει τὴ
[νὰ βλέπει
Σὺν τὴ οὐράνια παλάτια νανερβαί-
[νει]!..

* * *

Ο ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΣ

[Αριθ. Έργ. 115]

Τὸ γαῖδουρι τοῦ Θάνου, λίγο
πὶο-πέρα ἀπὸ τὰ Μελίσσια, στὸ
δρόμο τῆς Πεντέλης, σταθῆκε
καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε
νὰ προχωρήσῃ στὰ μπροστίνια,
γιὰ νὰ φέρῃ τὸ Θάνο στὸ σπίτι
του ποὺ ἡ μητέρα του τὸν περι-
μενε νὰ πᾶνε σὲ πανηγύρι. Εἶχε
ἀργήσει κιόλας ὁ φίλος μας, καὶ
νομίσε πως θὰ κερδίσει τὴν ὥρα
ποῦχασε, γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιδιὰ
τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ, βασιζόμε-
νος στὰ γερά ποδια τοῦ γαῖδαρου.

Φαντάζεστε τώρα τὴ στενοχώρια
του. Ἀρχίζω νὰ τὸν σπρώχνω, γιὰ
τὸν χαϊδεύω, μὰ τοῦ κακοῦ! Ὁ
γέρο-Μεντιος εἶχε μυριστεί πως
κουβαλοῦσε συνὸ καὶ ἀποφάσισε
νὰ μὴν κουνήθῃ πάλιν ἀπὸ καὶ,
ἐκτός βέβαια ἀν τοῦ εἶνε λίγο
νὰ φαῖ... Ἀλλὰ ὁ Θάνος δὲν
ὑποχωροῦσε τόσο εὐκόλα, ὅσο
ἀφανταζέτο τὸ γαῖδουρι. Ἀπο-
φασισμένος νὰ μὴν περάσῃ τοῦ
γαῖδαρου, πήρε ἕνα γερό ξύλο
καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ τὰ βράχνω...
Καὶ ὅμως ὁ γαῖδαρος ἀψηφίει
ὅλα τὰ χτυπήματα. Οὔτε βῆμα οὐκ
κουνιέται. Μὰ ἀν ὁ Μεντιος ἦταν
ἐξυπνος, ὁ Θάνος ἦταν τετραπέ-
ρατος. Καὶ μὴν ἴδωσιν πὺς τοῦρθε,
τὴν ἔθεσε σ' ἐνέργεια.

Πῆρε μὴν βέργα στέρη καὶ μὲ
λίγο σπάγκο ἔδεσε κοντὰ στὴ μὴ
ἀνὰ τῆς βέργας, λίγο σάνο. Ἡ
βέργα ἦταν τόσο μακριά, ὥστε
νὰ φθάσῃ, σὺν τὴν κρατὶ ὁ Θά-
νος, λίγο πὶο-πέρα ἀπὸ τὸ κεφα-
λὶ τοῦ γέρο-Μεντιου. Τὸ τεχνά-
σμα πένυε. Δὲν πρόλαβε καλὰ-
κωλὰ νὰ καθάισῃ τὸ κοντοπόνη-
ρο γαῖδουρι ὁ Θάνος, κι' αὐτὸ
τὴ βάλει στὰ πόδια...

Ἡ βέργα μὲ τὸ σάνο, ποὺ τὴν
κρατοῦσε μπροστὰ σὺν στομά του
Μεντιου ὁ Θάνος,—στὴν ἀνάλογη
βέργα ἀποστῆκε, —ἐκανε τὸ γε-
ρὸ γαῖδουρι, μὲ ὅλα τὰ χρο-
νια, νὰ τρέλλῃ σὺν φουσκεῖ... Τὸ
τεχνάσμα τοῦ φίλου μας εἶχε πια-
σεὶ θαυμάσια, γιατί τὸ γαῖδουρι
ἐνόμιζε πὺς θὰ μπορούσε μὲ τὸ
στομά του, τρέχοντας, νὰ πιάσῃ
τὸ σάνο. Κι' ἐπὶ ὅλο καὶ πὺς γρη-
γορά ἐτρέχε ὁ Μέντιος, γιὰ νὰ
φθάσῃ τὸ δερμαί, πὺς καποὺ-κα-
πὺ εὐχότανε ἀρκετὰ κοντὰ στὸ
στόμα του, μὲ τὰ κουνήματά του.

Σ' ἕνα τέταρτο,— πὺς νοήσε
κι' ἀπ' ὅ,τι λογαριάζε, —ὁ Θάνος
εἶχε φθάσει κιόλας στὴν Πεντέλη.
Ὅσο γιὰ τὸ σάνο, αὐτὸς ἐδόθηκε
ὀλοκλήρως στὸ Μέντιο, ποὺ μὲ
ὅλη του τὴν πονηρίαν καὶ τὴς λι-
γορες τὴν ἐπαυῆ, ἐνῶ ὁ φίλος
μας, πρόφτασε νὰ πᾶ καὶ στὸ
πανηγύρι.

* * *

* * *

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΟΥ

[Αριθ. Έργ. 137]

Τὸ βλεπὰ νάκτινοβολεῖ στυγρὸς αἰ-
θέριους οὐρανούς τῆς φαντασίας
μου.

Μοῦ φαινόταν ξεκούραστο, εὐ-
χαρο, λαμπρὸ καὶ τὸ περιμένα μὲ
λαχτάρα.

Ἄλλα ἔφηνον ἦρθε μὴν μέρα
ποὺ βρέθηνκα πεταμένος ἀπ' τὸν
ἀγριο ἀνεμοστροβίλο τῆς Μικρα-
σιατικῆς καταστροφῆς φτωχὸς δι-
χως καμιά ἐλπίδα, ἀναγκαστικὰ
κι' ἔγνινα μεροδουλεύτης. Καὶ νὰ
τώρα τὸ μέλλον ποὺ ὀνειρευόμην
λαμπρὸ, γίνεται ἐνὰ σκληρὸ
παρὸν στὴν πραγματικότητα. Εἴ-
ναι σκοτεινὴ καὶ σκληρὴ ἡ τύχη
τοῦ ἐργάτη

Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος ποὺ θὰ
παίξω στὸ νε-τρο τῆς ζωῆς σ' αἰ-
σθηφόρ ἀν εἶναι ἀσήμενος καὶ μι-
κρός, ὅτι τὸν βυσταξὶ καλὰ ὅπως
θα βραστοῦσα κι' ἔναι μεγάλο.

ἔχω νὰ παλαίωω μὲ τὴ δυ-
σταχία. Ἀλλὰ ἴσως ἡ θέληση τῆς
νικησῇ.

* * *

* * *

ΕΝΩ ΠΕΡΝΟΥΣΑ

[Αριθ. Έργ. 128]

Ἦταν ἕνα συννεφιασμένο ἀπρι-
λιάτικο πρωί. Ψυχοῦσε ἕνας ἀέρας
δαιμονισμένος, ποὺ σήκωνε ἀφθό-
νη σκόνη. Περατοῦσα ὅσο μπο-
ροῦσα γρηγορότερα γιὰ νὰ φθά-
σω μὴν ὥρα ἀρχήτερα στὸ σχο-
λεῖό μου. Σὲ μὴν στιγμή, γιὰ νὰ
ποφύγῃ ἕνα σύννεφο σκόνης ποὺ
ἐρχόταν κατ' ἐπάνω μου, γύρισα
πρὸς τὸν τοῖχο καὶ στάθηκα ὥσπου
να περάσῃ.

Ἦμουν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο
ἐνός χαμηλοῦ σπιτιοῦ. Πῶς ἀπ' τὸ
ἄν-σηκαμένα κουνισμένα φαυ-
λὸν ἕνα παιδάκι ἐξυπνὸ, παχου-
λό, ποὺ δὲ ὕψαν περισσοτέρω ἀπὸ
τρεῖς χρονῶν. Στὴ γωνία τοῦ πα-
ραθυριοῦ στεκοῦσαν ὀρθὸ μὲ τὰ
χέρια μπροστὰ ἀπλωμένα, σὰ νὰ

τὸ προσκαλοῦσε, ἕνα ρὸς κουκλά-
κι ἀπὸ καουτσούκ. Τὸ παιδάκι
ὅμως δὲν το κοιτούσε. Τὰ μεγάλα
καυστὰνὰ τοῦ μάτια εἶχαν μὴν
ἐκφράση ἀρηρημένη, ποὺ ἔδειχνε
πὺς τὸ μικρὸ μυαλοῦδάκι του κά-
ποιο ταξίδευε.

Ὅμως τὸ σύννεφο τῆς σκόνης
πέρασε. Ἐξακολούησα τὸ ὄρμη-
μόν, προσπαθώντας νὰ μαντέψω
σὲ ποιοὺς τοποὺς πλανιόταν ἡ
φαντασία τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου.

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρίναι, 149, 15, 6.
Στῶς Ἐσπερίος, 161, 17, 7. Χίμαιρα,
163, 17, 7.

ΔΥΤΙΜΟΙ: Σκλαβωμένη Ἐρυνδαία,
148, 15, 6.
ΕΠΙΘΗΚΕ: Χρυσόμαλλοῦς τῶν Σφα-
κιῶν, 133, 14, 7. Ἐλπίς Ε. Γιαννου-
λάτου, 123, 13, 7. Κατετὰν Γιαννί-
νου, 12, 1, 4. Πιρρονί, 101, 11, 7. Μι-
κρός Καλλιτέχνης, 149, 15, 7. Ἀντο-
νεύρης, 123, 13, 7. Μελαχροινὴ Κρη-
τικοπούλα, 133, 14, 7.

ΕΠΙΘΗΚΕ ΜΝΕΙΑ: Ἀλκυόν, 61, 7, 5. Χα-
μόγελο, 57, 6, 4. Ἐκαβή, 50, 5, 3. Νε-
ραῖδα τοῦ Βοσπόρου, 44, 5, 2. Ἀρατος,
17, 2, 1. Ἄϊτος 93, 10, 3. Αὐγούλα, 27,
3, 1. Χιτὸν Βιολεττα, 56, 6, 2. Ρα-
χὴ, 43, 5, 5. Ἀθ. Ο. Τσακνίτης, 82,
9, 3. Αὐτὰ τῆς Ἡπειρου, 30, 3, 2. Τε-
λευταῖος Ἀβερνάντος, 80, 8, 3. Ἐπι-
δοφόρος, 25, 3, 2.

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

καὶ Ἐλπίς, 13, 2, 3. Γλυκεῖα Πατρίδα,
44, 5, 6. Σκῆπτρον τοῦ Διὸς, 13, 2, 1.
Τοῦδ. Χουρόγιανος, 15, 2, 1. Αὐλοῦσι
τῆς Τσοῦκας, 68, 7, 3. Δαφνοστεφής Ὁ-
λυμπιονίκης, 6, 1, 2.

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

πρὸς τὴν πρηνυατοποίηση, ποὺ ἔλ-
λωσε δὲν ἀπέχεσθαι καὶ τοῦδ. Γκα-
βρὸς πρὸς τὴν ἐλπίδα μου. Νάλ.
ἔδωκε πὺς ἄλλοις ἡ ποικιλία μου
σὲ τρεῖς χρόνια ποὺ εἶναι νὰ τὴν
ἴσῃ: Τὴν ἀντικίνητα πλῆθος, τὴ
Ταξί, τὴν πολλοῦ (δὲν πόλιν), τὴ
τὴ... Κι' ἀλλήθιν, οἱ πολλοὶ
αὐτοὶ εἶναι πολλὴ διαφορετικὴ ἀπὸ
τὸν κλασικὸ χρονοφύλακα ἐμὲ τὸ
ἐκπαιδευτικὸν τὸν στοιμμένο μου-
στακὸν καὶ τὰ ὅσα. Καὶ φαίνεται
τὸς σὺν... ἔλπει. Ἀλλὰ τὴν παι-
οῦ; Τόσο τὸ καλὸν. Ὁ κί-
σμος τοῦ σάββατος καὶ τοῦ ἀκτύ-
παιστου. Κι' ἔτσι ἀπὸ τὸν ἐκπαι-
καστὸν νὰ ἐξυπνεῖται καὶ πρὸς καὶ
τὰ τεχνικὰ δόγματα σὲ μὴν πο-
τήριον ποὺ θάλα νὰ περῇ γιὰ
πολιτισμὸν.

Τὸ Ἀφροισμένο Κύμα μὲν γρά-
φει: «Μὴ μὴν γὰρ εἴδωσιν σὺν
390 φῶλο τὴν εἰκὼν τοῦ ἄνθρω-
ποῦ καὶ κ. Ξενοπούλου... Ἰδι-
οῦς μὲς ἀναστάσεως ἡ φωτογραφί-
α τοῦ ποὺ εἶναι 15 ἐτῶν... Καὶ
περισσότερον ἀπ' ὅλα μὲν ἔχει,
ἀπὸ τὸ ἔκδο τοῦ κ. Τέλλου Ἀ-
νδρῶν, τὸ μέρος ποὺ λέει δὲν ὁ κ.
Βενεζουέλας ὅπως ὁ πρῶτος, ὁ
καλοκρίτης, ὁ ὑπομονητικὸς καὶ
συγκαταβητικὸς ὁ δάσκαλος μὲ καὶ
δὲν ἀπὸ τὴν χροίαν, ἀπὸ τῆς Σε-
λίδας τῆς ἀναστάσεως. πῶς καὶ
τὸ πᾶν καὶ μὴν γὰρ εἴδωσιν σὺν
390 φῶλο τὴν εἰκὼν τοῦ ἄνθρω-
ποῦ καὶ κ. Ξενοπούλου... Ἰδι-
οῦς μὲς ἀναστάσεως ἡ φωτογραφί-
α τοῦ ποὺ εἶναι 15 ἐτῶν... Καὶ
περισσότερον ἀπ'

Η Διάπλασις ἀδράζεται
 τοὺς φίλους της: **Ἀρην** (φυλλάδια
 ἔστειλα· δ κ. β. σ' εὐχαριστῶ γιὰ
 ὅσα γράψεις· νίγησας μὴ ὅποι-
 ανδήποτε **Μυθό·ογ'α**· θά τῆχθ δ-
 λα) **Νειάνοι** **Κουλούδι** (ἔστει-
 λα τετραδὶν καὶ λογαριασμοὶ) **Τάν-
 ται** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·
 ναί, νὰ μοῦ γράψῃς τίς ἐντυπώσεις
 σου ἀπ' αὐτὴ τὴ δεκαπενθήμερη
 ἐκδρομὴ ἀνὰ τὰ χωριὰ τῆς ἀπαι-
 χίας σας) **Ρωβύρον** (ἔστειλα· φαν-
 τοζομαι τί ὥρατα πὺ θά πέσοις
 τὸ καλοκαίρι σου στὴν ὥρατα Ζί-
 κυνθο· ἀλλὰ εἴπες ὅτι καὶ σπῶραι-
 τερὸ μέρος δὲν περιῆ κανεὶς τα-
 λείας ὥρατα ἀν δὲν ἔχῃ μαζί του
 κ' ἕνα τευχάχιστο παλιό του τόμο) **Μυ-
 στρηιώδη** **Ἰππία** (ὥρατο τὸ
 γράμμα σου· βραβεῖον ἔστειλα· περι-
 μένω τὴ φωτογραφία σου) **Ἀδια-
 φροσῆτην** (μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ
 στὰ ῥοχόμενα θά τὰ πῶ· καλὴ
 τερά) **Δεῖλάν** (εὐχαριστῶ πολλὸ
 ἀπιστολὴ ἐπέταλ) **Ξανθὴν Νεράδ-
 ναν** (ναί, σὸ ἐρ ὅμην) **Ἀργυ-
 ρῶν** **Ξελήνην** (τετραδία ἔστειλα·
 τόμος δὲν ἐλθῆν) **Κυπριώτιον**
Ἀκρογιάλι (τίς δόξα μὲς τίς ἔλα-
 βα, εὐχαριστῶ) **Μποῆμ** (ὅχι ἀκό-
 μη, περιμένε) **Γεώργιον Μάσχαν**
 (ἔστειλα· περαστικ· νὺ μοῦ γρά-
 ψῃς) **Φλόουτο** **Γαλοξίαν** κτλ. κτλ.
Ἀσπὴν Λαδοπούλου· **Θερμαϊ-
 κὴν** **Ἀύραν**, **Τάσον** **Ἀγγελόπου-
 λον**, **Μέλανα** **Ἀετόν** (ἔλαβα, εὐ-
 χαριστῶ.)
 Ἐλς ὁδὸς ἀπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
 τὴν 20 Σεπτεμβρίου. θίπαν· ἡσὺ
 σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 223ου Διαγωνισμοῦ
 Δι' ἡμέρας δεκάτις μέχρι 26 Νοεμβρίου]

646. Δεξιόγραφος.

Ἰερέα τὸν ἔκανες
 Σὺ τὸν Εὐρωπαῖο;
 Νά, πούλι μὲ π ἔρωμα
 Γίνεται ὥραιο.

Γραφεῖλα

647. Συλλαβόγραφος

Στὸ ποιητὴ ἀφορίζει
 Ὅταν τὸ γεμίζει
 Τὸ ἐκνύ ποτό.
 Μ' ἂν τὸ ἀναλύσῃς,
 Γράμμα θάπαντήσῃς,
 Κι' ἕνα ζῶο γινώσθ.

Ἡλιοτρόπιον

648. Ἀναγραμματισμός

Σὲ δέντρο θὰ μὲ ἰδῇς
 Καὶ θὰ μὲ λιμπιστῇς
 Ἄν μάναγορμα ἴσῃς
 Θηρίο θάπαντήσῃς.

Ναπολέον

649. Αἵνιγμα

Δύο μονάδες κάνουνε...
 Δυάδα θὰ μοῦ πῇς;
 Ὅχι! θεὰ στὴν Αἴγυπτο
 Καὶ ψάξε νὰ τὴν βρῇς.

Ἄννα Στ. Βασιλόγλου

650. Μασαϊκὸν

Στὸ τηγάνι μπαίνει
 Βύτυρο κι' αἶγιο
 Καὶ θεὰ προβαίνει...
 Πῶς; ξέρω κι' ἐγώ;

Ἀρχιδιάβολος

651. Κεκρυμμένον καὶ ἀντε- στραμμένον Κυβόλεξον.

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *

1. — Δὲς ἐκεῖ ἕναν Ἀράπη!
2. — Νά κι' ἡ Πράγα, γνωστὴ πόλη!
3. — Τί ὥραία οὕτῃ ἡ κάρτα!
4. Ἀπ' τὴ σήραγγα εὐπρόδ' ὁλοι!

Ἐλεύθερος Πουλί

652. Ἐπιγραφή

P T O K
 Σ Η Ν Ω
 Ο Λ Ο Κ

Πολύμητις Ὀδυσσεύς

653. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὴς κάτωθι λέξεις νὰ προ-
 στεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἕν γράμμα
 καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τό-
 σαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ
 νάποτελοῦν κτίτορα πόλεως:

διδά, Ρᾶ, Ἄννα, φάσμα, ἄμα,
 Ριον, αὐρα.

Ἀσπὴν Καμῆλα

654. Μεσοστιχίς ἐκ Συνωνύ- μων μετὰ Φωνηεντολίπου.

Νὰ εἰρεθοῦν συνώνυμα τῶν
 κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ
 μεσαῖα τῶν γράμματα νάποτελοῦν
 φωνηεντολίπον τοῦ τύπου

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:
 ληστής, ἄνους, ἔχθρα, τεύχος,
 πτωχός, ἔπος, λίπος, εἰδωλον, ὀπός,
 ὀργή.

Σμύρνη

655. Γρίφος

λι	λι	λι	+	+
λι	λι	λι	+	+
λι	λι	λι	+	+
λι	λι	λι	+	+
λι	λι	λι	+	+
λι	λι	λι	+	+
λι	λι	λι	+	+

Πονεμένη Ψυχὴ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

656. Cinéma-Rébus

εἰς, βήξ, τόνος, ἐκεῖ, περιπτώσις.
 (Ρητὸν ἱστορικὸν καὶ ἱερὸν.)

Τριανταφυλένια

657. Sans Consonnes ou sans Voyelles.

à-vllnt-oe-crt-ééc.

Σάνθιππος

ΑΥΣΗΙΣ

τῶν Πνευμ' Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 28

418. Μέ ιππὸς (μέν, ἵππος) —
 419. Φῶς· Κῶς. — 420. Κλῶθ·
 Κ' ωθῶ. — 421. Ὑδρα.

422. N N N N Σ

Ω Ρ Ε Ω Γ Ο
 Η Α Ε Α Ρ Κ Α Δ
 Ζ Ι Κ Ο Τ Α Υ
 Α Σ Σ Ρ Ε

423. ΑΧΙΛΛΕΥΣ (χίλια, Ἰλιάς,
 Ἀλέξεις, εἰλαῖ, Ὑλας, Σύλλας)
 — 424-428. Διὰ τοῦ Ι: Σίμος (ἡ
 σιμός, φίλος (ἡ φιλίς), πῖλος (ἡ
 πόλις) λίθος, μίγας — 429 ΑΡΙ-
 ΣΤΟΙΕΛΗΣ — ΕΙΜΒΟΥΡΓΟΝ
 (ἈμΕθίστος, Ρόδον, Ἰρίς, Σά-
 Μος, ΤιΒερίς, Ὀβολός, ΤαΥρος,
 ἘΒρος, ΛαΓῶς, ἩρΟδοτος,
 ΣιΝά.) — 430. Ὅταν διψῇ ἡ αὐλή
 σου, μὴ χύνῃς ἔξω νερό. — 431.
 Διαπλάσσομεν, καθήκον σας τὸ
 ξεσπάθωμα! (Διὰ πλάς οποιου-
 κα, θῇ κόνος, ἄς το, ξ ἔς πα, Θω-
 μά.) — 432 434. 1, Ἀρίστω (las,
 riz, chat.) 2, Σούλιον, (sou, lit,
 on). 3, Βόλος (veau, l'os.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ π λὺ λέξεις μὲ
 ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τί-
 μημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
 λετ. 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δοαχ 1.
 Ὁ χωριστὸς στίχος· δοαχὺς 3.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕ'—1150)

Εἶμαι καλὰ, Μυλ' ὁδ' ἐσὶ τί γίνεσθαι;
 δυστυχῶς δὲν μὲ κατάλαβες.

ΣΟΛΑΝΖ

(ΚΕ'—1151)

Ο Διαγωνισμοὶ (ΚΕ—927) παρατείνε-
 ται ὡς τὸν Ὀκτώβριον. Ὅλοι ἀπαν-
 τήστε.

(ΚΕ'—1152)

Νεοκουλούδο, Ἡλιοστάλαξη, Ἀρα-
 πάκι, Βεατόκη, ἔλαβα, εὐχαριστῶ.
 Ἀποτελέσματα κατ'ὸν: Ἀπαντήσεις
 97. Ἀντίβας δ Καληρόνιο· Ἀγγελόπου-
 λος, Πισσοῦτος. — Μικρὸν Μυστικὸν ἀνι-
 στήται. Ἀπαντήσεις τέσσαρες Φύλαξι-
 στῶ.

ΣΕΛΛΕΥ

(ΚΕ'—1153)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ἘΜΥΡΗ ΣΚΙΑ

ΒΑΛΙΑΣΤΑ ΣΤΕ ΠΑΠΑΡΟΥΝΤΣ, ΙΔΙΝΙΣΜΕ,
 ΤΡΙΝΤΟΥΛΕΝ, ΜΑΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ΑΙΓΥ-
 ΠΤΙ ΦΕΛΑ ΧΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΦΑΛΑΛΑ, ΕΥ-
 ΛΟΓΗΜΕΝΗ ΜΗΕΡΑ, ΑΓΓΗΝ ΨΥΧΑΛΙ, ΡΟΔΙΑΝ
 ΑΥΓΟΛΑ, ἸΒ ΜΕΝΗ ΦΑΠΙΑ, ΟΥΡ' ΝΙΑ ΑΝ-
 ΓΡΗΤΟΥ, ἔβαλε τὴς κάρτες σας καὶ σας
 εὐχαριστοῦμε θερμῶ.

(ΚΕ'—1154)

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ΑΓΡΑΦΩΝ ΚΑΛΑΓΓΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ
 ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΚΤΗΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ
 Προθεσμία: 40 ἡμέρες.

Συμμετοχὴ: ἐλευθερά.

— ΒΡΑΒΕΙΑ —

1) 17 τόμοι ἐτὰ Μικροὶ Ἀριστονομή-
 ματα, 2) 7 τόμοι κατ' ἑκλογὴν ἀξίας
 100 ἡρ. 3) Ἐλ' ἄλαιο Β Οἰνῶν, 4)
 Ἐπαναγὰ τῶν Παρισίων 8 τόμοι, 5)
 Ἐτελευτάται ἡμέραι τῆς Ποιητικῆς,
 6) Μελαναὶ Ἰνδία, 7) Μανεδονικὴν
 Ἡμερολόγιον, 8) Μικροστικτικὴν Ἡμε-
 ρολόγιον, 9) Ἀλτίνης, 10) Θάνατος.
 Δ) αἰ: Ἀντώνιον Ἀθανασίου, Ἀνα-
 λήψεως 18-Β, Θεσσαλονίκης.

(ΚΕ'—1155)

ἘΜΟΡΦΕΣ ἸΤΟΛΟΡΕΣ

Πρωτοπαλινόντας σὲ Διαπλάσσο-
 σμο, χαριστοῦμεν ἄπαντας. στέλ-
 λοντας ἕναν ἰαίτερον φιλικὸ γα ρητι-
 σμὸ στὸν Ἀρχηγὸ Ἐλ' Ἀσπὴν Λουπέν.

ΒΕΛΕ ΝΟΗ, ΑΥΡΗΛΙΑ

(ΚΕ'—1156)

Περιμένω τίς καρτούλες σας στὸν
 (ΚΕ—1074) διαγωνισμὸν ὑοῦ. Βρα-
 βεῖα ἀφ' ἑνταστά πέντε. Πρῶτον φωτο-
 γραφικὴ μηχανή!! Στείλετε δλο!!!
 ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΙ, Λαχανά 18, Θεσ/νίκη.

(ΚΕ'—1157)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ

Αποτέλεσμα διαγωνισμοῦ κατ'ὸν.
 Ἀπαντήσεις 97. Ἐβραβεύθησαν:
 Α') ἸΔΙΝΙΣΜΟΣ, Β') ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, Γ')
 ΜΥΡΗ Μ ΖΚ', Δ') ΤΡΙΝΤΟΥΛΕΝΙΑ. Στεί-
 λате ταχυδρομικὰ 9 δραχ.

(ΚΕ'—1158)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ

Ψηφίζει: ΡΟΔΙΑΝ ΑΥΓΟΛΑ
 ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΤΡΙΝΤΟΥΛΕΝΙΑ
 ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΡΟΥΜΠΕΥΣ

(ΚΕ'—1159)

ΑΡΑΠΑΚΙ—ΣΑΠΦΟ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΕ ΡΟΥΣΣΚΗ,
 ΣΥΛΛΟΓΕ ΤΩΝ ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ, στοὺς διαγω-
 νισμοὺς σας ἔστειλα διὰ ἰδιαίτην πο-
 τήμηση, δλοῦθεμα εὐχαριστῶ. — ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—1160)

ΑΡΕΕΝ ΛΟΥΠΕΝ, ἄπειρα εὐχαριστῶ γιὰ
 τὸ βραβεῖο. Περιμένω. — ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—1161)

ΝΑΡΚΙΣΣΑ, ΔΙΑΝΑ, Σας εἶπα τεμπελές
 ἄδικα· σχωρεῖτε με.

(ΚΕ'—1162)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ ἱερῶν
 Παραστήματα ἐν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.
 Γενόμενον ἀρχαιολογικὸν ἐξελέγησαν
 Πρόεδρος ΦΑΥΣΤΑ, διαγωνισμοῦ ΦΑΥΣΤΑ,
 Δημοψήφισματος ΜΗΑΒΙΑ, Ἀσπασίου
 ΓΚΑΙΜΟΝ, Εὐσταθίου ΝΟΡΜΑ ΤΑΛ-
 ΜΑΙΤΖ. — Προσεχὼς Ἀ' μέγα διαγωνι-
 σμός.

ΖΗΤΟ!!! ΟΙ ΠΑΛΙΑΤΟΙ

(ΚΕ'—1163)

Μιόζα, Χανουμά, σὺς ἐπόμενος πο-
 λὺ. Στὴν Τίνα φιλά. — ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ

(ΚΕ'—1164)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, λατρεῖα μὴ ἐπιστο-
 ρόντα μέχρι 15 Ὀκτωβρίου δεκα-
 ροῦνται πολυμήνια. Ἀπαντήσατε! Κῶ
 12—Β, Ἀθήνα. — Νὰτ Πίγκερτων,
 εὐχαριστῶ· τετραδ. ἀνι στέλλω.

Ξανθὴ Νεράδιν

(ΚΕ'—1165)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, τὸ ἐκδοτικὸν γρα-
 φεῖον, Βόλον, προκηρύσσει διαγω-
 νισμὸν ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ὅμι αλοδήποτε
 Συμμετογὴ μονόδρομος, προπῶσις
 δεκαπενθήμερος βραβεῖα 10. Ἀ λύσει
 πρὸς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Δρακόπουλον εἰς
 Μεσολόγγιον.

(ΚΕ'—1166)

Χάνει ὅποιον δὲν λάβει μέρος στὸν
 (ΚΕ—1020) Διαγωνισμὸν Βραβεῖα
 20 %.

ΣΑΚΟΥΤΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΑΣ

(ΚΕ'—1167)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
 ΠΛΟΙΑΡΧΕ ΝΕΜΕ, εἶσαι ΠΟΛΥ ΑΦΕ-
 ΛΗΣ νομίζων δτι ὑπορῶς ν' ἀπο-
 καλύπτῃς εὐκολα τοὺς ΠΑΛΙΑΤΟΥΣ.

ΜΙΣΟΝ δὲν ἀπεκλίνωσας σαστά. Πε-
 λεοῖνς τοὺς Παλιάτους, ὅπως σοὶ
 εἴπαμε δὲν τοὺς κάνεις. Βάλομε στοὺς
 χηματάκι;

ΕΚΑΙΚΟΥΜΕΝΟΙ

Πλοίαρχος Νέμος — Μπέμπης Γεω-
 νόπουλο· (ἰδονά σου λέει δτι εἶσαι
 Μπεμπέκο)

Νύδβαλο Τριανταφυλίου — Ρέτα
 Γεωργιάδου, Πατινὸν Ναυτάκι — Παθ-
 κος Ληκοδης. Μάθετε ν' ἀποκαλύπτε-
 τε τοὺς φίλους μας.

Στρίγγα — Ἀσπασία Μαχαλοῦ μάθε
 νὰ φρεσίζῃς τοὺς Παλιάτους.

ΕΙΜΑΣΤΕ!

ΠΡΕΒΡΟΣ, Ἀσπρος Παλιάτσος
 ΜΕΛΗ: Ὀκνίνοι Παλιάτσος, Κίτρι-
 νος Παλιάτσος, Μαλὸς Παλιάτσος, Πρά-
 σινος Παλιάτσος, Μύθος Παλιάτσος,
 Σταχὶ Παλιάτσος, Οἰκονομῶν.

(ΚΕ'—1168)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ
 ΑΤΡΙΝΟ ΝΑΥΤΑΚΙ—Λυκοδης—Λιχού-
 δης, εἶσαι μικρὸς ἀκόμη νὰ τὰ βάλ-
 λῃς μὲ τοὺς Πισσοῦτους.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡ' ΓΤΩΦ — Δημ. Μανωλό-
 πουλος (ἐκδικούμενοι). Ἡσώκη Φί-
 σος

Ἐλ. Μαργαρίτου. Μάθετε νὰ ὑπο-
 τάσσεσθε στοὺς ΠΙΕΡΡ ΤΟΥΣ.

ΤΡΕΜΕΤΕ ΑΠΟ ΚΕΦ ΑΝΤ' ΜΕΧΡΙ ΠΡΩΩΝ
 (ΚΕ'—1169)

— Η ΗΛΙΟΔΟΥΣΤΗ —

Πλοίαρχος Νέμος, δὲν εἶμαι Ὀκνίνος
 Παλιάτσος, οὔτε μέλος. Πῶς ὀνο-
 μάζομαι; Διαπλάσσομεν, ἀφίνουσαι
 στὴν κοίτα σας. Δὲν ἀπεκλίνωσας κανένα
 καὶ παρακαλῶ ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸ δικό
 ὑποστηρίζετε με. ;!!!!;

(ΚΕ'—1170)

— ΡΟΔΙΑΝ ΑΥΓΟΛΑ —

Πλοίαρχος Νέμος, δὲν εἶμαι Πράσινος
 Παλιάτσος, οὔτε Σαράντη. Ἀπέ-
 τυχεῖ! Δοῦ! α! α! α!...
 Πατινὸν Ναυτάκι (Λιχούδης, ὁ παρδον,
 Λυκοῦ) εἶσαι μπεμπέκος ἀκόμη διὰ
 ἀποκαλύψεις.

(ΚΕ'—1171)

Κοινάκι, Αἰε, Κρόβος, ἀνταλλά-
 σουμε κάρτες; Σοῦντ, ἀλληλογρα-
 φοῦμε; στείλετε πρῶτῃ μέσον Διαπλά-
 σσας. Τάνια, ἔστειλα, Αἰε, τί γίνε-
 σαι;

ΔΕΙΛΑ ΧΑΝΟΥΜ

(ΚΕ'—1172)

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΑΚΙ
 Ε ΣΑΣ ΧΑΙΡΕΤΩ ΑΠΑΝΤΑ·

ΣΤΡΙΓΓΑ

(ΚΕ'—1173)

ΚΥΚΛΑΜΙΑ, ΜΑΥΡΕ ΠΙΕΡΡΕΤΟΙ ΙΔΑΝΙ-
 ΣΜΕ, ΧΡΥΣΑΥΓΗ, ΔΕΙΛΑ, Α ΓΟΚΑΝ-
 ΜΑ ΔΙΑΝΑ, ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΣΑΚΑ ΑΛ-
 ΚΗΣΤΙΣ, ΤΑΡΑΞΙΑ, ἕνα σας τετραδ. ἀνι
 θὰ στείλῃς τὸ φτωχό μου λεβέντι.

ΣΤΡΙΓΓΑ

(ΚΕ'—1174)

Καθ' ὃ πληροφθορῶμαι ἐκ Πατρὸν,
 καὶ ὁ Παλιάτος (ἡ Παιτιδολογία)
 ψυχορραγοῦν. Παρακαλοῦνται τὰ φι-
 λεύσπλανα Διαπλάσσομεν νὰ στεί-
 λουν χρήματα γιὰ τὴν κηδεῖα

ΣΤΡΙΓΓΑ